

vendes baade efter den Opfattelse, som det ærede Medlem har, og efter det Forslag, som er gjort her i Loven? Jeg tror, det i begge Tilfælde er Rigsdagen i Forbindelse med Regjeringen. Det forekommer mig, at der deri ligger en fuldstændig Anerkjendelse af, at den øverste Magt og Afgjørelsessædet tilkommer Staten, og at følgelig derved er udelukket enhver Tanke om, at Midlerne ere Kirksens Eiendom. Om det er heldigt at henlægge Afgjørelsen til en særlig Lov eller til Finantsloven, er et Spørgsmaal, hvis Besvarelse afhænger af ganske andre Hensyn end Hensynet til Kirksens Eiendomsret; thi naar det er Staten, der afgjør Sagen, hvad enten det sker ved en særlig Lov eller paa Finantsloven, er Statens Eiendomsret derigjennem afgjort. Jeg ser ikke nogen Mulighed for, at man derpaa kan støtte nogenformelt Fordring fra Kirksens Side om at have nogen Medieendomsret til disse Midler.

Aufjær: Jeg tror, jeg kan tjene det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Winther) med en Forklaring om, hvorfor man ønsker, at de her omhandlede Embedsmænd skulle lønnes med Korn i Stebet for med Penge. Ogsaa fra den Side, hvortil det ærede Medlem nærmest hører, er det ofte og gjentagende fremhævet, at det er ønskeligt, at Embedsmændenes Raar saavidt mulig staar i Samklang med den Befolkning, blandt hvilken de leve, og jeg tror, Enhver vil indrømme, at dette for Præsternes Vedkommende — de her omhandlede Præster bo alle paa Landet — bedst vil opnaas ved, at de lønnes med Korn. Derved komme de bedst til at dele Raar med den Befolkning, blandt hvilken de leve; thi naar der er høje Kornpriser, og Befolkningen har store Indtægter, ere ogsaa Præsterne bedre stillede; er der lavere Kornpriser, og Befolkningen har mindre Indtægter, har den ikke den Sorg at se, at Præsten har det meget bedre. Det samme ærede Medlem anførte, at de her omhandlede Midler stillede anderledes end alle andre Statsindtægter; men han kan dog ikke have overset, at vi paa Finantsloven have en Mængde meget betydelige Indtægter, der ere stillede aldeles paa samme Maade som disse. Derfor den Bestemmelse, som findes i § 11, skulde blive taget ud, vil jeg ikke kunne stemme for Loven. Det er kun paa det Vilkaar, at disse Midler stilles paa samme Maade som de andre særlige Fonds, vi have, at jeg kan give Loven min Stemme, og jeg skal sige, hvorfor jeg i saa høi Grad holder paa dette Vilkaar. Jeg har oftere haat Leilighed til at udtale med Hensyn til

de andre særlige Fonds, og da navnlig med Hensyn til dem, der ere henlagte til den høiere Undervisnings Fremme, at min Grund til at ønske dem bibeholdt er den, at jeg vil forebygge, at Staten i vanskelige Tider skulde forurette vore Efterkommere ved at opspise de Kapitaler, der ere os overleverede fra Fortiden, og derved lægge over paa vore Efterkommere en Byrde, som ikke bør lægges paa dem. Den samme Grund kan jeg anføre for de her omhandlede Indtægters Vedkommende, og jeg kan dertil føie en anden, som nylig blev nævnet af den høitærede Minister, nemlig den at der til denne Lov knytter sig en Tanke, som vel ikke altid kommet frem, men som dog undertiden er kommen frem, nemlig Tanken om en lempelig Afløsning af Lienden. Enhver saadan lempelig Afløsning, der kom til at betyde Andet end en Afløsning mod fuld Erstatning, vilde jeg anse for at være en ligefrem Blyndring af de ikke liendeydende Statsborgere; thi det er jo klart, at den Indtægtsformindsfælse, som derved vilde paaføres Statskassen, maatte komme til at hvile som en Byrde paa de nu ikke liendeydende Statsborgeres Skuldre. Jeg tror nemlig, det maa staa fast, at Enhver, der nu er Liendeyder, kun er det, fordi han har erhvervet en Eiendom, paa hvilken der hvilede Liende, den Gang han erhvervede den, og en saadan Eiendoms Liendepligt har derfor nu slet ikke nogen anden Karakter end en hvilkenformhelst anden paa Eiendommen hvilende Prioritet. Det, man kan ville lægge bagved denne Lov, afstrækker mig ogsaa af den Grund, at vi gjennem en Masse Kontrakter — Arveskæftkontrakter, Fæstefløsningskontrakter osv. — have paalagt en Mængde Eiendomme Kornkanon, og naar man først kommer dertil, at Almenvellet skal kunne fordrø, at en vis Slags Gjæld i Fordeieendomme skal afløses, kan man meget let komme til at udvide Fordringen til andre lignende privatretlige Forpligtelser; man veed da ikke, hvor langt man kan komme til at gaa. Der er den Fordel ved at have disse Afgifter fastsatte i Korn, at deres Værdi ikke paa den Maade forrykkes, som naar de ere fastsatte i Penge. Naar man tænker paa, hvorledes Fordet vilde have stillet sig med Hensyn til de offentlige Institutioner, der nu vedligeholdes af særlige Fonds, hvilke jo for største Delen eller dog i en meget væsentlig Grad have deres Indtægter i Korn, saafremt man for en 20—30 Aar siden havde afløst de Kornindtægter, der ere henlagte til dem, vil Enhver kunne sige sig selv, at disse Institutioner enten ikke vilde have været i Besiddelse af de Midler, der nødvendigvis behøves